

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De intercessione Sanctorum 43

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

prædecessorum suorum meminerunt. Commemoratio & prætenſio gratiæ ac promiſſionis diuinę ſemper præcipuum eſt, nec vlla penitus fit mentio meritorum, etiamſi Dominus obedientiam, & bona ſuorum ſemper magnoperè commendat, & tanquam cauſas beneficiorum ſuorum, quæ tam in eos quàm in ſuos contulit, proponit. In hoc & nos quoque debemus permanere, ac potius verbum Dei imitari, quàm ſigmenta & adinventiones hominum.

Verum quidem eſt, ſancti Patres, vocabula (*Mereri* & *merita*) plurimum uſurparunt, cumque de eo loquuntur, quod Dominus propter obedientiam Sanctorum ſuorum nobis beneficiat, dicere ſolent, Merita Sanctorum nobis prodeſſe. Verum hæc vox (*merito*) apud eos non tam latè patet, quam apud nos (*Verdienen und verdienst*) quæ vocabula proportionem quandam & æqualitatem in ſe habent, cum eo quod quis promeretur. Melius ac magis propriè dictio (*Merita*) apud Patres in iſta materia reddit poſſet per vocabulum (*Dienst*) quàm (*Verdienst*) Liberè enim & ingenuè fatentur, partim merita Sanctorum, partim eorum renumerationem mera eſſe dona Dei: & quod merita ſanctorum legi diuinæ nunquam fatiſfaciant. Hactenus ad ſecundam quæſtionem: quæ omnia in Libro Reformationis ſummatim continentur.

Tertia Quæſtio.

De Interceſſione Sanctorum.

CAP. XLIII.

Q UOD animæ Sanctorum in cælis ſalutem noſtram deſiderent, & vt gloria Dei in nobis perpetuò magis illuſceſcat, ex eo colligitur, quod cum Chriſto viuunt, iuxta id quod Paulus dicit, Cupio diſſolui & eſſe cum Chriſto Philip. 1. Item 2. Cor. 5. Confidimus autem & probamus magis peregrè abeſſe à corpore, & præſentes eſſe apud Deum. Cùm enim ſancti apud Chriſtum & in Chriſto ſint: viuunt in vera charitate Chriſti erga nos, quæ perpetuo deſiderat, & orat, vt Chriſtus in nobis augeatur & creſcat.

Cæterùm aliquid certi de eo ſcire non poſſumus, quomodo Sancti pro nobis orent, quandoquidem S. Scriptura nihil de eo teſtatur. Ex operibus enim & actionibus huius terrenæ vitæ ad ſpiritualis ac cœleſtis vitæ actiones, præcipuè verò animarum, nulla cõcluſio fieri poteſt, Sancti cū in hoc mundo verſarentur, ex vera charitate miſeros peccatores luxerunt ac deplorarunt: verum ex eo non ſequitur quod idem nunc quoque faciât in cælis, vbi Dominus omnes lachrymas ab oculis eorū abſterſit. Interceſſio Sanctorum in hac vita coniuncta eſt cū vehementi deſiderio, & quaſi moleſta expectatione: at non ita eſt in cælis. Verum ea ratione & modo, quæ cœleſti eorum vitæ conſentanea eſt, orant ſanè pro nobis omnes Sancti. Vtrum verò peculiariter id faciunt pro iis qui ipſos inuocant, vel memorias eorum honoribus afficiunt, vel ipſorum cognati aut affines ſunt, an verò generaliter pro omnibus, vt pro electis

electis Domini nostri Iesu Christi, & eorum consortibus, in Domino nostro Iesu Christo, id D. Augustinus fatetur adhuc sibi esse ignotum. quoniam S. scriptura nihil de eo commemorat. Quare nec nos sanè id perferuari & experiri poterimus. Hoc etiam liber Reformationis fatetur. Quamobrem cum hac de re neque Aduersarij, nec alius quiuis certi quid in medium proferre possit, nec liber Reformationis, quantum ad hanc quæstionem pertinet, meritò reprehendi potest.

Quarta quæstio.

Utrum inuocandi sint Sancti.

CAP. XLIV.

AM ad id respondeamus, Utrum sancti inuocandi sint, vt pro nobis orent. Ab hac opinione docet Liber homines abducendos esse, eo quod nullum habeamus ea de re mandatum Dei, atque idcirco non possumus esse certi, quòd placeat Deo, cuius gratia nec ex fide fieri potest. Ad hæc oportet vt oratio nostra informetur iuxta formam eius orationis, quam Christus Dominus ipse nobis præscripsit, cui etiam cæteræ orationes scripturæ, quæ in psalterio & alias habentur, conformes sunt. Hæc autem forma docet nos in oratione nostra solum Deum Patrem nostrum cœlestem, & neminem præter ipsum inuocare. Tertio eiusmodi Inuocatio sanctorum semper vel adorationi Dei, vel inuocationi mediatoris Christi repugnat. Has causas in libro Reformationis positas, Aduersarij nondum refellerunt, neque vnquam refellere poterunt. Quare neque in hac quæstione habent cuius librum Reformationis accusent.

Responsio ad obiectiones Aduersariorum in hoc articulo.

Prima Pars, Quomodo sint venerandi Sancti.

CAP. XLV.

CONTRA primæ quæstionis declarationem objiciunt Aduersarij librum Reformationis sanctorum honori derogare. Ac primum quidem in eo, quod sanctos mortuos, imò etiam emortuos appellet: quos tamen S. scriptura nō mortuos esse, sed dormire dicere solet. Quodque hac de causa dies illi, in quibus sancti Apostoli & martyres, ab hoc seculo feliciter transierunt, appellati sint dies natales, inde ab initio Ecclesiæ: eò quod diebus illis veraciter primum post multas arumnas in aliud seculum nati sint.

Responsio.

Sacra scriptura loquens de Christo Domino nō veretur illū mortuū appellare, cuius imitationē quotidie in articulis Christianæ fidei nostre dicimus. *Credo in Iesum Christum, & qui mortuus est & sepultus.*